

- 3) Czy zwrot „który samodzielnie lub wspólnie z innymi podmiotami określa cele i sposoby przetwarzania danych” zawarty w art. 2 lit. d) dyrektywy o ochronie danych należy interpretować w ten sposób, że wspólnota religijna, która organizuje działania, w ramach których zbierane są dane osobowe (między innymi przez podział obszarów aktywności osób prowadzących działalność kaznodziejską, przez obserwację działalności kaznodziejskiej oraz utrzymywanie rejestrów z osobami niezyczącymi sobie wizyt głosicieli) w odniesieniu do tej działalności jej członków może być uznana za administratora danych, chociaż wspólnota religijna wskazuje, że jedynie poszczególni głosiciele mają dostęp do zgromadzonych informacji?
- 4) Czy wskazany art. 2 lit. d) powinien być interpretowany w ten sposób, że wspólnota religijna może być jedynie wówczas uznana za administratora danych, gdy stosuje inne szczególne środki, jak zlecenia lub pisemne instrukcje, za pomocą których kieruje zbieraniem danych, czy też wystarczy, że wspólnota religijna odgrywa faktyczną rolę w kierowaniu działaniami swoich członków?

Udzielenie odpowiedzi na pytanie trzecie i czwarte jest jedynie wówczas konieczne, gdy ze względu na odpowiedzi na pytanie pierwsze i drugie należy stosować dyrektywę. Udzielenie odpowiedzi na pytanie czwarte jest jedynie wówczas konieczne, gdy z uwagi na odpowiedź na pytanie trzecie nie można wykluczyć stosowania art. 2 lit. d) dyrektywy do wspólnoty religijnej.

⁽¹⁾ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. 1995, L 281, s. 31).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okrajno Sodišče Pliberk
(Austria) w dniu 23 stycznia 2017 r. – Čepelnik d.o.o./Michael Vavti**

(Sprawa C-33/17)

(2017/C 086/24)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Okrajno Sodišče Pliberk

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Čepelnik d.o.o.

Strona pozwana: Michael Vavti

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 56 TFUE i dyrektywę 2014/67/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie egzekwowania dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług, zmieniającą rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym należy interpretować w ten sposób, że zakazują one państwu członkowskiemu zobowiązania zleceniodawcy krajowego do wstrzymania płatności i do zapłaty zabezpieczenia w wysokości niewypłaconego wynagrodzenia za wykonane dzieło, jeżeli wstrzymanie płatności i zapłata zabezpieczenia służy wyłącznie zabezpieczeniu ewentualnej kary pieniężnej, która może być nałożona dopiero w osobnym postępowaniu prowadzonym przeciwko usługodawcy z siedzibą w innym państwie członkowskiem?

W przypadku odpowiedzi przeczącej na to pytanie:

- a) Czy art. 56 TFUE i dyrektywę 2014/67/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie egzekwowania dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług, zmieniającą rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym należy interpretować w ten sposób, że zakazują one państwu członkowskiemu zobowiązania zleceniodawcy krajowego do wstrzymania płatności i do zapłaty zabezpieczenia w wysokości niewypłaconego wynagrodzenia za wykonane dzieło, jeżeli usługodawcy z siedzibą w innym państwie członkowskim UE, przeciwko któremu wymierzono karę grzywny, nie przysługuje w postępowaniu o zapłatę zabezpieczenia środek prawny przeciwko nałożeniu zabezpieczenia, a odwołanie zleceniodawcy krajowego od tej decyzji nie ma skutku zawieszającego?
- b) Czy art. 56 TFUE i dyrektywę 2014/67/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie egzekwowania dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług, zmieniającą rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym należy interpretować w ten sposób, że zakazują one państwu członkowskiemu zobowiązania zleceniodawcy krajowego do wstrzymania płatności i do zapłaty zabezpieczenia w wysokości niewypłaconego wynagrodzenia za wykonane dzieło tylko dlatego, że usługodawca ma siedzibę w innym państwie członkowskim Unii?
- c) Czy art. 56 TFUE i dyrektywę 2014/67/UE z 15 maja 2014 r. w sprawie egzekwowania dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług, zmieniającą rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym należy interpretować w ten sposób, że zakazują one państwu członkowskiemu zobowiązania zleceniodawcy krajowego do wstrzymania płatności i do zapłaty zabezpieczenia w wysokości niewypłaconego wynagrodzenia za wykonane dzieło, mimo że nie jest ono jeszcze wymagalne, a wysokość ostatecznego wynagrodzenia za wykonane dzieło w związku z należnościami wzajemnymi i prawem zatrzymania nie została jeszcze ustalona?

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 30 listopada 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice Queen's Bench Division (Administrative Court) – Zjednoczone Królestwo) – The Queen, na wniosek Prospector Offshore Drilling SA i in./Her Majesty's Treasury; Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

(Sprawa C-72/16) ⁽¹⁾

(2017/C 086/25)

Język postępowania: angielski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy z rejestru.

⁽¹⁾ Dz.U. C 136 z 18.4.2016.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 6 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta domstolen – Szwecja) – Riksåklagaren/Zenon Robert Akarsar

(Sprawa C-148/16) ⁽¹⁾

(2017/C 086/26)

Język postępowania: szwedzki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy z rejestru.

⁽¹⁾ Dz.U. C 175 z 17.5.2016.